

יצחק גרינפילד

אמן בקיבוץ

ציור ורישום לוו אותי מילדותי המוקדמת במשפחה של ציירים בעזרת עיפרון ונייר נפרצו גבולות הדמיון והזמן. התחלתי ללמוד ציור בגיל צעיר בבית הספר בברוקלין ניו יורק. גם פיסלתי ואיירתי את השירים והסיפורים שכתבתי. בגיל 15 הצטרפתי לתנועת השומר הצעיר. כששמעתי על הכרזת המדינה החלום של המדינה היהודית התגשם עבורי.

הרגשתי שחיים בקיבוץ זו הדרך הנכונה להגשמה. ב 1951 עליתי ארצה יחד עם קבוצה של השומר הצעיר. הייתי בטוח שאוכל להיות אמן בחיים החדשים בקיבוץ. בהכשרה בקיבוץ דליה סיכלנו אבנים בשדות וגם למדנו עברית. אני המשכתי לצייר אחרי שעות העבודה וביקשתי סטודיו מהקיבוץ.

קיבלתי צריף ללא גג. למדתי שהקיבוץ מכבד את הצרכים המיוחדים של החברים ושהאמנות יכולה לשרת את הצרכים של הקולקטיב.

כהצטרפנו לקיבוץ גל און ב 1952 מייד התחלתי לתכנן ציור קיר גדול לחדר האוכל שהיה בצריף שבדי גדול. את הצבעים הכנתי לפי מתכונים מימי הרנסנס: את הפיגמנטים קיבלתי מהצבעים ואת הדבק הכנתי מגבינה לבנה וסיד.

הציור **מסיק הזיתים** מראה דמויות הרואיות בין עצי הזית. נדמה לי שהשפעה של ג'וטו והציור המכסיקני הדינמי כמו ריברה ואורותקו, השאירו את עקבותיהם על העבודה. סיימתי את העבודה ב 1954 ותליתי אותה בחדר האוכל. עברו הרבה שנים וגם חדר האוכל הישן בקיבוץ הוחלף בבנין מודרני, ציור הקיר נעלם.

ציירתי דמויות מהעליות שהגיעו לארץ ישראל בשנות החמישים: מתימן, אירן, עיראק, כורדיסטן ומזרח אירופה. העולים שלבשו בגדים מקוריים שהביאו איתם מארצות מוצאם, היוו השראה עבורי. ציירתי את החיים במעברות ובעיירות שבארץ .

גיליתי את הנוף של הארץ המגוון והעשיר, השדות והברושים, הסלעים והצמחים המקומיים שהפכו להיות נושא מרכזי בעבודה שלי.

עזבתי את הקיבוץ ב 1963 ויחד עם משפחתי עברנו לגור בבית-בד ישן בעין כרם שבירושלים, כאן הסטודיו והבית שלי עד היום.

בהסתכלות אחורה, תקופת הקיבוץ נראית לי כתקופה מלאת חוויות ועשייה אמנותית אינטנסיבית. הרישומים הרבים והציורים, של הנוף האנושי והנוף הסביבתי, מתעדים את החיים הדינמיים של הקיבוץ באותה התקופה ומהווים הישג אישי בהתקדמותי כאמן.